

слятъ, че дотегватъ на читателитѣ. Искашъ ли да убѣдишь нѣкого? думалъ едно врѣме единъ мъдрецъ: повтаряй безпрѣстанно сѣщото нѣщо и съ сѣщитѣ думы; ако сѣ думитѣ ти силны, тѣ не ослабватъ отъ повтаряніето, ако ли сѣ слабы, бѣди увѣренъ че тѣ добываютъ тяжесть. На туй мѣстѣ быше и Самуилъ Буттерфай. Слѣдъ шесть мѣсеца като помисли, че общото мнѣніе е доста приготвено, свыка народно събрание. Понеже погорѣ прѣдставихъ на читателя образецъ отъ краснорѣчіето му, мислѣхъ за излишно да обнародувамъ и второто му слово; доста е да кажѣ, че, той надмнѣхъ себе си. Умилителнытъ му думы изразявахъ покаяніе на добродѣтеленъ мъжъ измамень, който по невѣдѣніе оклеветилъ друго невиннаго чловѣкъ; но благодареніе на Бога, прилагаше, той въ свободнѣхъ Америкѣ, отечеството на истинната, грѣшката не е нито опасна, нито многолѣтна. И увѣряване, че катадневното растеніе на богатството на града допуща на жителитѣ да заплатѣхъ лесно едно законно възнагражденіе, и че единъ займъ отъ чотыристотинъ хыляды доллара исплатимы въ разстояніе на трійсетъ години съ погасяніе, е нечувствителна една тягость за единъ градъ прѣдопрѣдѣленъ да стане едно отъ най-търговскытъ мѣста на свѣта. И като подкрѣпи словото си и съ много други американскы аргументы, които пропускамъ тука за да не кажете че ги съмъ азъ измыслилъ, сполучи